

603.

U s t a w a

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 83 poz. 555) o ustanowieniu odznaki honorowej dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych za rany i kontuzje.

Art. 1. Art. 8 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 83 poz. 555) otrzymuje brzmienie następujące:

„Prawo noszenia odznaki honorowej dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych za rany i kontuzje przyznają odnośne dowództwa dywizji, względnie wyższe lub równorzędne dowództwa”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Artur Śliwiński

Minister Spraw Wojskowych:

w z. *Rybak*

604.

U s t a w a

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 14 lipca 1920 r. w sprawie ustanowienia odznaki honorowej dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych za czas pobytu na froncie (Dz. U. R. P. № 83 poz. 554).

Art. 1. Art. 6 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 83 poz. 554) otrzymuje brzmienie następujące:

„Prawo noszenia odznaki honorowej dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych za przebyty czas na froncie ustalają przynależne dowództwa pułku”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Artur Śliwiński

Minister Spraw Wojskowych:

w z. *Rybak*

605.

U s t a w a

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. № 31 poz. 254).

Art. 1. Art. 2 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. № 31, poz. 254) uzupełnia się przez dodanie w końcu tego artykułu nowego ustępu treści następującej:

„W uzdrowiskach tych do czasu powołania w nich komisji uzdrowiskowych w myśl przepisów art. 29 Minister Zdrowia Publicznego może powołać tymczasowe komisje uzdrowiskowe. Minister Zdrowia Publicznego określi też w każdym poszczególnym wypadku sposób powołania tych komisji, skład ich oraz zakres działania w granicach postanowień art. 30 i 34”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Zdrowia Publicznego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Artur Śliwiński

Minister Zdrowia Publicznego:

Chodźko

606.

U s t a w a

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164).

Art. 1. Ustęp pierwszy art. 2 ustawy z 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ministrowie oraz konstytucyjnie odpowiedzialni kierownicy władz naczelnych podlegają postanowieniom niniejszej ustawy, o ile ustawa konstytucyjna lub ustawy specjalne nie zawierają przepisów odmiennych”.

Art. 2. Ustęp trzeci art. 14 ustawy o państwowej służbie cywilnej otrzymuje brzmienie następujące:

„Dla urzędników, którym w myśl ustaw o uposażeniu zaliczono do wysługi lat pewien czas poprzedniej służby państwowej, samorządowej lub pracy zawodowej, czas ten uważa się za czas służby w ro-

zumieniu ustępu pierwszego artykułu niniejszego. Przepis ten nie dotyczy sposobu obliczenia wysługi lat przy wymiarze emerytury”.

Art. 3. Art. 17 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustanawia się dwanaście stopni służbowych.

Zaliczenie stanowisk służbowych do poszczególnych stopni służbowych i ustalenie tytułów następuje z rozporządzenia Rady Ministrów.

Stają służbę państwową rozpoczyna się w myśl art. 11:

w I kategorii służbowej od VIII stopnia służbowego,

„ II „ „ „ X „ „

„ III „ „ „ XI lub XII stopnia służb.

Mianowanie na stanowiska i stopnie służbowe, zaliczone do pierwszych czterech stopni, zastrzega się Prezydentowi Rzeczypospolitej, pozostałych zaś stopni—właściwym władzom naczelnym, przy czem mianowanie na stopnie służbowe powyżej VI stopnia służbowego wymaga uprzedniej zgody Prezesa Rady Ministrów.

Mianowanie urzędników pięciu najniższych stopni służbowych, na mocy specjalnych przepisów można przekazać kierownikom władz, bezpośrednio podlegających władzy naczelnej.

Urzędników sejmowych mianuje Marszałek Sejmu”.

Art. 4. Art. 56 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Urzędnik w stanie nieczynnym może być w każdej chwili powołany z powrotem do służby czynnej, o ile jednak powołanie takie nie nastąpi w ciągu pół roku od chwili przeniesienia urzędnika w stan nieczynny, należy go zwolnić ze służby państwowej przy zastosowaniu odnośnych postanowień ustawy emerytalnej”.

Art. 5. W art. 92 tejże ustawy dodaje się dwa nowe ustępy o brzmieniu następującem:

„Mianowanie funkcjonarjuszów niższych, zatrudnionych przy władzach naczelnym, przysługuje właściwej władzy naczelnej, zatrudnionych zaś przy władzach I i II instancji—kierownikom władz, bezpośrednio podległych władzy naczelnej.

Niższych funkcjonarjuszów sejmowych mianuje Marszałek Sejmu”.

Art. 6. Ustęp piąty art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej uchyla się, ustępowi zaś szóstemu i siódmemu tejże ustawy nadaje się brzmienie następujące:

„O ile urzędnik lub funkcjonarjusz niższy nie zostanie ustalony w ciągu lat dwóch od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, należy go zwolnić ze służby państwowej. Równocześnie ze zwolnieniem funkcjonarjuszowi takiemu należy przyznać uposażenie emerytalne, obliczone według postanowień art. 14 ustawy emerytalnej z 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466) za ilość lat tak służby państwowej polskiej, jak i służby b. państw zaborczych i służby samorządowej lub pracy zawodowej, podlegającej zaliczeniu do wysługi emerytalnej—zgodnie z art. 42 i 44 ustawy emerytalnej, przy uwzględnieniu przepisów, przewidzianych w art. 3 i 4 tejże ustawy. Funk-

cjonarjuszom, co do których nie zachodzą warunki, przewidziane w art. 3 i 4 ustawy emerytalnej, przysługują przy zwolnieniu odprawę w wysokości trzechmiesięcznego wynagrodzenia”.

W końcu tego art. 116 dodaje się nowy ustęp:

„O ile urzędnik lub funkcjonarjusz niższy, do którego nie został zastosowany ustęp drugi artykułu niniejszego, w okresie dwóch lat od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej stanie się w myśl art. 3 i 4 ustawy emerytalnej niezdolnym do pracy albo też umrze—należy do niego, względnie do pozostałej po nim wdowy, stosować przepisy ustawy emerytalnej tak, jak do funkcjonarjuszów ustalonych”.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 kwietnia 1922 roku.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Juljan Nowak

607.

U s t a w a

z dnia 4 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248) do dnia 31 grudnia 1922 r.

Art. 1. Przywraca się moc obowiązującą ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248).

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1922 r.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Juljan Nowak

Minister Skarbu:

Jastrzębski